Впав нетяга край могили,
На коліна став;
Що за сили в їй спочили,
У людей питав.

Та й заплакав сіромаха,
На хрест похилився,
Всю ніч мучився бідолаха,
Слізьми ввесь облився.

Землі грудку взяв у жменю,
В хустку зав’язав,
Заховав собі в кишеню,
А йдучи казав:

"Прощавай довіку-суду,
Матусенько, спи,
Поки зовсім не прибуду..."
І потяг в степи.